

IFS 1998 - 2010

Et historisk dokument

Historien om den skandinaviske futsalbevegelsen IFS som samlet titusenviis av spillere i Skandinavia i en periode på nærmere 12 år.

Forfatter: Frank Benjamin Horn Hartvedt

Publisert første gang: April – mai 2025 på frankbenjaminhartvedt.no

IFS Indoor Football Scandinavia

De senere årene, under navnet Indoor Football Scandinavia, har [futsalsystemet] vokst, nær tyve tusen lag har til nå vært påmeldt i de 300 turneringene som har vært avviklet. Det er snakk om titusener av spillere (Morgenbladet, 2008).

Dette dokumentet forteller historien om IFS Indoor Football Scandinavia – bevegelsen som fra 1998 til 2010 spredte et nytt fotballkonsept i Skandinavia – til de fem største norske storbyene, samt til Stockholm og København. Dette er ikke bare en samling tekster, men et historisk dokument om hvordan tusenvis av spillere fant glede, tilhørighet og uttrykk gjennom futsalens lekegrind på både bredde- og elitenivå. Her møter du menneskene som bygde systemet, spilte kampene og bar ideene videre. Du vil lese om opprøret mot maskinfotballen, om musikken som fylte hallene, og om joggeturer som ble til konsepter.

IFS var mer enn en organisasjon. Det var en idé, en rytme, en stemning. Det var en arena der outsiders kunne skinne, der fotballkunstnere kunne leke, og der tradisjonelle systemer ble utfordret. Dette dokumentet viser hvordan én manns visjon ble til tusenvis av menneskers opplevelse. Det er et vitnesbyrd om hva som kan skapes når frihet, lidenskap og mot møtes. Som Walt Whitman sa: «That the powerful play goes on, and you may contribute a verse.» Dette var IFS sitt vers. Nå er det bevart – som et historisk dokument.

Og alt som skjedde runger i minnene til dem som deltok – den dag i dag.

IFS 1998 - 2010

Del 1: Intervjuene: Avdelingslederen, sponsoren og spillerne

- 1.0 Intervju med avdelingsleder i Oslo, Sigmund Solhjell (5)
- 2.0 Intervju med Umbro-markedssjef, Geir Nordahl (9)
- 3.0 Intervju med NM-vinner og landslagsspiller, Ali Darisiro (11)
- 4.0 Intervju med lagleder og spiller, Thomas Hagen (16)

Del 2: Opprinnelsen: Ideologi og motivasjon

- 1.0 Derfor ble IFS skapt (20)
- 2.0 Det begynte med Svein Engen (23)
- 3.0 Slik organiserte IFS sin virksomhet (26)

Del 3: Historiefortellingen

- 1.0 Jeg stirret inn i øynene til Københavns beboere. Jeg hadde en historie å fortelle. (28)
- 2.0 IFS sin historiefortelling (29)

Del 4: Konseptene og ekspansjon

- 1.0 «Løkka i livet» (34)
- 2.0 Futsal Elite og et kjent vann (35)
- 3.0 Norge Futsal (36)
- 4.0 «Vil erobre fotballens hjemland» (37)

Del 5: Profilene

- 1.0 «Trener sjefen hyller futsal» (40)
- 2.0 «Innendørs fotballens Maradona» (41)
- 3.0 Den beste (43)

Del 6: Fotballideologi, politisk utspring og «impact»

- 1.0 IFS-ideologiens kraft (48)
- 2.0 Hvor mye «impact» hadde IFS og det politiske utspringet på menneskers mentalitet? (49)

Del 7: Inspirasjon og etterklang

- 1.0 Stallion (51)

Sigmund Solhjell

Mangfoldet i turneringene var stort Det var plass til alle. Sigmund Solhjell

Fra 2004 til 2007 ledet østlendingen Sigmund Solhjell (45) Oslo-avdelingen i IFS, herunder Oslo Indoor og Futsal Elite Oslo. I tillegg bidro han i turneringsledelsen i to skandinaviske mesterskap i Gimlehallen i Kristiansand, samt en turnering i København Indoor. I dag jobber han som ungdomsskolelærer. Han har tatt en bachelor i historie på UiO, og han påbegynte masterstudiet i historie som til slutt måtte vike for lærerjobben. Som leder for IFS anså jeg Sigmund Solhjell som en av de mest nøyaktige og skikkelige blant de mange regionale lederne i årenes løp. Han var i tillegg et menneske uten noe «gift» i sinnet sitt. En fin type rett og slett.

Solhjell ser tilbake på breddeturneringene og elitekampene i Ekeberghallen med stor glede.

– Jeg så mye bra i Oslo-avdelingen; spilleglede, vinnervilje, kompisgjenger, amatører og proffe som bare ville leke. Lag som Holmlia Futsal, Molde Futsal, Solør Futsal og Horten Futsal kan trekkes frem her. Dette var lag som hadde vært med i de vanlige turneringene og som etter hvert hadde kvalifisert seg til Futsal Elite. Pak FC er et annet lag jeg vil nevne, de spilte i breddeturneringene. Og gutta fra Nordre Åsen Attackers. De utmerket seg som veldig ryddige, ansvarsfulle og lette å samarbeide med. Etter at jeg sluttet som avdelingsleder møtte jeg stadig kjente ansikter fra Ekeberghallen. Det var utelukkende positive opplevelser. Det er utrolig mange hyggelige futsalspillere, sier Sigmund Solhjell når jeg spør ham om opplevelsene den gangen.

– Mangfoldet i turneringene var stort, og likeså spennet i sportslige ferdigheter. Det var plass til alle. Enkelte lag utviklet seg mye i løpet av årene, særlig teknisk. Ellers ble det ofte hett når lag tapte. Det er i grunnen uunngåelig når vinnerviljen er så stor. Noen lagledere og spillere kunne komme brasende opp i sekretariatet – og ville ikke gå derfra. Noen krevde pengene tilbake, andre truet. Det gikk utrolig nok bra alltid, selv om jeg noen ganger faktisk ikke følte meg helt trygg.

*Tror dette med musikken ble et varemerke eller en slags identitetsmarkør for IFS.
Sigmund Solhjell*

Musikk var særdeles sentralt i all aktiviteten til IFS i alle år. Nøye utarbeidede spillelister ble hver måned sendt ut fra basen i Bergen til de ulike avdelingslederne. Og det var ikke som med ishockey at inspirerende og tennende musikk ble spilt før og etter kampaktivitet. Musikken ble spilt jevnlig mens kampene pågikk.

– Musikken betydde mye for mange tror jeg. Tror dette med musikken ble et varemerke eller en slags identitetsmarkør for IFS, sier Solhjell.

Sigmund likte arbeidet som avdelingsleder. Mye fordi han elsket all spillegleden han så.

– Jeg hadde med flere gode assistenter. Og jeg vil trekke frem samarbeidet med Oldenborg, idrettsklubben jeg var styreleder for i noen år. De bidro til rekruttering av kampledere og assistenter i sekretariat. I enkelte turneringer, hvor deltagelsen var spesielt høy, gjennomførte vi aktivitet til midnatt og lenger både fredag og lørdag i turneringshelgen. Søndagen kunne vi holde på helt til senkveldingen. Selvsagt var det en positivitet omkring alt som skjedde, og det er nok også grunnen til at jeg taklet en hektisk og intens helg. Ting forløp stort sett fint alltid, men når kampledere ikke holdt avtaler i ny og ne, oppstod det utfordringer. Da ble det ekstra hektisk.

– *Hva tror du spillerne tenkte om dette med det frihetlige rundt IFS i breddeturneringene; at de kunne samle maratonpoeng og konkurrere på forskjellige nivåer – når de ville. At de ikke var bundet til mer enn en turnering om gangen.*

– Jeg tror mange likte at de kunne være med når de ville; at de slapp å binde seg til en lengre periode. Likevel var det mange lag som var med i hver eneste turnering i årevis. En del lag var opptatt av å komme høyt på maratontabellen, mens andre var det ikke. Det var for så vidt ikke noe jeg hadde så mye med å gjøre, det var det Bergen som tok seg av. De beste lagene i de vanlige turneringene knivet med hverandre gang etter gang. Det krevde noe av oss som gjennomførte. Jeg tror rivaliseringen stort sett var sunn, men det er nok slik her som på alle arenaer hvor det konkurreres, at noen ikke takler å tape. Jeg ser det også på ungdomsskolen blant gutter.

Promoteringen av IFS-turneringene gjennom ulike effektive medier er naturligvis sentral når en skal forklare hvorfor deltagelsen ble så høy i alle årene. I Bergen, Stavanger, Trondheim, Stockholm og København var massive radiokampanjer viktige. I Oslo samarbeidet IFS med et større nasjonalt avismedium, i Kristiansand med en lokal aviskjempe.

– Det er mange ting som skapte den veldige oppslutningen. Det var åpent for alle, det var enkelt å melde seg på, det var forutsigbarhet med tanke på gjennomføring da lagledere kunne påvirke spilletidspunkt for gruppespill, det var stort sett god stemning med bra musikk, og det var gode muligheter for å gå til sluttspill søndag. Man fikk etter mitt syn også mye for pengene, sier Solhjell.

– *Hvordan synes du kontakten med basen i Bergen var?*

– Du som leder er en person som alltid har gått «all in». I motsetning til meg som har levd et liv uten mye fokus på å utvikle meg selv, har du alltid vært opptatt av det, noe jeg ønsker å bli mer selv nå. Jeg må si dere i Bergen var utrolig målrettet rundt det dere holdt på med. Det var stålkontroll på det administrative. For meg viste dere utrolig mye inspirasjon, stå-på-vilje, evne til å gå mot strømmen, og så videre. Kommunikasjonen med dere var god.

IFS hadde tre velbesøkte websider. En for breddekonseptet, en for elitekonseptet og en for gruppen og bevegelsen. IFS var opptatt av å skape entusiasme på disse websidene, med oppdateringer fra turneringene med lagbilder og actionbilder, intervjuer, skaping av profiler og så videre.

Om IFS sin kommunikasjon utad på websidene, sier Solhjell dette:

– Jeg synes noe av det beste var at dere la ut saker med bilder fra turneringene, og at man kunne sjekke resultatene. Kult også var all dekningen rundt landslaget.

Opp i gjennom årene hadde IFS innimellom samlinger på tvers av storbyene hvor alle de regionale lederne og personene i Bergen samlet seg. Jeg selv har noen veldig gode minner fra disse. Jeg har nevnt før hvor inspirerende de var.

– Det var veldig sosialt, team-byggende. Og veldig gøy ikke minst, påpeker Sigmund.

Det var jo utrolig kult at kamper fra Futsal Elite etter hvert ble sendt på TV. Sigmund Solhjell

Da IFS introduserte konseptet Futsal Elite i 2004 fikk de 10 beste lagene fra indoor-turneringene i hver avdeling i Skandinavia plass. Hvert lag i eliten måtte signere en kontrakt på et år.

Elitesatsingen skapte mye entusiasme, men ikke alle i IFS var enige i at vi skulle iverksette denne satsingen. Man mente man ikke skulle vike fra prinsippet om å kun skulle forplikte seg til en turnering om gangen. Etter hvert ble Futsal Elite avviklet, og IFS gikk «back to the roots» hva de beste angikk, og opprettet eliteklasser i det vanlige turneringssystemet.

– Det var jo utrolig kult at kamper fra Futsal Elite etter hvert ble sendt på TV. Hvem ser vel norsk futsal på TV i dag? Men jeg mener det var bra at IFS gikk tilbake til røttene. Det så ut til å fungere.

– *Har du noen tanker eller innskytelser omkring landslagssatsingen?*

– Lurer i ettertid på om det var verdt det, selv om jeg syntes det var kult. Det må ha vært utrolig kostbart å drive.

– *Du vet at jeg hadde tanker om at utendørsfotballen bandt og umyndiggjorde fotballkunstnerne og at jeg likte å fremme futsal som en lekegrind for artistene. Hva tenker du om dette perspektivet? Så du mange fotballkunstnere i Ekeberghallen?*

– Husker Thierry Djedje. Han var utrolig god med ballen, og var jo på landslaget. Det var mange ballkunstnere. De som jeg nå kanskje husker best, er de som også spilte utendørs. Daniel Fredheim Holm er en av dem. Jeg tror helt klart at utendørsfotballen umyndiggjør ballkunstnere og at mange store talenter ikke takler det presset og rammene. Samtidig er det noe med at de beste lagene har et kollektiv som fungerer utrolig godt, der alle må gjøre sin del av jobben. Dersom en spiller ikke jobber hjem, taper laget. Mulig jeg misoppfatter, men sitter nok med en følelse av at kreativitet hos ballkunstnere er større enn disiplin, og at det er et «must» med disiplinen i den moderne fotballen. Hvis jeg skal prøve meg på en konklusjon, så er det at en grad av frihet er nødvendig for å se mening og oppleve glede i det man holder på med.

- Var IFS sitt breddekonsept noe som gjerne skulle vært plantet i flere byer enn der konseptet havnet?

- Jeg husker en spiller i Oslo Indoor som ba om å få en ekstra sjanse i en turnering etter at laget hans hadde blitt disket. Han fortalte at han og andre på laget nettopp hadde sluppet ut fra fengsel. Dette illustrerer hva IFS har fått til for mange. IFS sin aktivitet har gitt mange en mulighet til å skinne litt, leke litt, være sosiale, konkurrere, og kanskje vinne noe. Aktiviteten har vært for alle. Finnes det fremdeles noe lignende?

Geir Nordahl

Dere var unge mennesker med sterke meninger og ikke minst tanker om at ingenting var umulig og at det var ekstra gøy å utfordre det «gammeldagse systemet».

Umbro-markedssjef Geir Nordahl

Gode samarbeidspartnere når det kom til promotering av IFS-konseptene var viktige i utbredelsen av aktiviteten til IFS i Skandinavia, og de er sentrale når en skal forklare hvorfor oppslutningen var så stor på 2000-tallet. Som leder gikk jeg tidlig i møter med storbyradioen Radio 1 i Bergen. Samarbeid ble inngått og i løpet av de neste par årene ble det kjørt massive radiokampanjer opp mot turneringene i Bergen Indoor. Radio 1 ble, som hovedsamarbeidspartner, en del av navnet til turneringene.

Da IFS stod klare til å presentere indoor-konseptet i Trondheim og Stavanger i 2001, var jeg i møter med den lokale Radio 1-ledelsen i begge disse byene. Resultatet ble at Radio 1 gikk inn som hovedsamarbeidspartner også her. Radiokampanjene ble mange og solide også i disse byene. Radiosatsing ble det for øvrig også i Stockholm og København, på henholdsvis Power Hit Radio og The Voice. I Kristiansand-avdelingen ble det inngått et samarbeid med Sørlandets storavis Fædrelandsvennen – som gikk inn som hovedpartner lokalt. IFS fikk etter hvert TV2 Nettavisen i ryggen i Norge da radiosamarbeidene ble faset ut. Kampanjene i dette mediet var mange og solide.

Alle mediekampanjene ble alltid backet opp av en betydelig reklameinnsats fra de ulike teamene i IFS sine avdelinger – i felten. Reklamemateriell, herunder plakater og flyers, ble hver måned sendt fra basen i Bergen til de ulike avdelingene. Et langt, solid og godt samarbeid med et grafisk senter i Bergen var basis for dette.

Umbro Norge – eller Scan Trade AS – var i en lang rekke år IFS sin samarbeidspartner når det kom til turneringsutstyr og premiering. Jeg tok tidlig kontakt med Umbro Norge sitt sentralkontor i Vennesla, og kom da i kontakt med en mann jeg kom til å sette pris på; markedssjefen Geir Nordahl (56). Et fint møte i Vennesla på begynnelsen av 2000-tallet ble starten på et godt og lunt samarbeid.

Geir beskriver samarbeidet slik:

– Kontakten med dere var veldig god. Dere var unge mennesker med sterke meninger og ikke minst tanker om at ingenting var umulig og at det var ekstra gøy å utfordre det «gammeldagse systemet». Jeg likte at dere hadde deilig arbeidsglede og stod på for å starte noe som var unikt for den tiden og som ikke forbund eller krets i utendørsfotballen skjønte noe av før det var for sent.

IFS skapte noe og jeg tror dere skulle holdt på det grunnleggende konseptet og ikke gått for mye inn for landslag og elite. Geir Nordahl

Geir Nordahl fikk i ny og ne sett på nært hold den betydelige aktiviteten i IFS-«universet». Han tror den store deltagelsen skyldes det selve turneringskonseptet handlet om.

– Dere var utenfor boksen og ønsket lekenheten i fokus. Ikke minst ønsket dere at tekniske spillere skulle skinne. Det hjalp ikke å komme med typisk norsk innsats og tæl, her måtte du være både kvikk, leken og teknisk for å lykkes. Ting gikk fort og det var gøy å se på. Jeg tror spillerne i systemet likte at ting ikke var så rigid og vanskelig – og at det var spillerne som var i sentrum. Med en liten kostnad kunne en få gode opplevelser sammen i guttegjengene. Det hele var uformelt, leket og gøy – og dette stod i sentrum for å lykkes. Det var suksessformelen til IFS, sier Geir Nordahl.

– Alt dere kommuniserte på web, i radioreklamer og i promotering i felten med plakater, fikk godt frem hva konseptet handlet om, og dere ga gass i de byene dere jobbet og fikk med dere mange positive mennesker som brant for det samme. Møtte jeg dere i IFS eller andre i miljøet så forstod en fort at dette var gøy og at alle følte at de var en «del av noe større».

Og kanskje burde IFS rendyrket turneringskonseptet hvor en kunne samle maratonpoeng og konkurrere på forskjellige nivåer, når en ville – ikke bundet til mer enn en turnering om gangen. Sier Geir. Elitesatsing i indoor-turneringene burde kanskje vært foretrukket fremfor Futsal Elite-satsingen hvor en opererte med årskontrakter.

– Jeg ville jobbet mer med turneringskonseptet og ikke hatt så mye fokus på landslag og et eget elitekonsept. En viktig årsak til at Norges Fotballforbund gikk litt i strupen på dere dreide seg om IFS sitt økende fokus på elite og landslag. Plutselig fikk ikke spillere «lov» av fotballklubber å spille hos dere blant annet. IFS skapte noe og jeg tror dere skulle holdt på det grunnleggende konseptet og ikke gått for mye inn for landslag og elite. Jeg tror det krevde mye tid og ressurser – og da forsvant noe av det som var IFS sitt DNA, mener Geir Nordahl.

Ali Darisiro

Gåsehud! ... Minner for livet. Ali Darisiro

Ali Darisiro (45) er et navn som alltid vil runge når en ser tilbake på tiden i IFS. Han var en av de største profilene i hele IFS-systemet, og han var kanskje den aller største profilen i Bergen Indoor og etter hvert Futsal Elite Bergen. Han var ikke den *aller* beste spilleren i systemet, men han var glimrende, og det han som lagleder presterte med sitt lag Real Ararat i Bergen Indoor, og senere med Bergen Futsal i elitesystemet, gjorde ham sagnomsust i og utenfor storstuen Bergen Racketsenter. I 2003 ble Darisiro og hans lag norgesmestere. Samme år ble han tatt ut i den aller første landslagstroppen i futsal.

Real Ararat er et av lagene som var med helt fra den spede begynnelse. De deltok i så å si hver eneste turnering i Bergen Indoor, og de vant gang etter gang.

– Vi deltok nesten utelukkende i Bergen, men hadde en deltagelse i både Stavanger og Oslo med noe redusert mannskap. Konseptet var egentlig som skapt for tiden og forholdene på den tiden. Det sosiale aspektet var spesielt tiltalende for mange av oss ungdommer som enten levde og pustet for fotballen eller ganske enkelt ønsket å ha det gøy med kompisgjengen en helg i måneden. Jeg tror turneringene var for mange noe å glede seg til og at innefotballmiljøet ga mange ungdommer en viktig arena for tilhørighet. Man møtte stadig på spillere fra turneringene i gaten, og selv om man kanskje ikke kjente hverandre personlig, så visste man hvilket lag de spilte på og om man hadde tapt eller vunnet mot dem. Vi ble etter hvert en stor familie på en måte. I sluttspillene ble vi kjent med mange flere mennesker og dannet nye vennskap med gode spillere og flotte mennesker over hele landet. Bergen Racketsenter var en perfekt arena med mange baner, hvilket var avgjørende for rask kampavvikling uten for mye dødtid som var vanlig i andre turneringer. Uansett ambisjonsnivå så var gleden og iveren etter å vinne stor. Det var vennskap, rivalisering, tøffe dueller, frustrasjon og ikke minst mange minner for livet. Det var gode tider! fastslår Ali Darisiro.

– Vi i Real Ararat hadde alltid store forventninger til oss selv, og jeg husker det var alltid noen i laget som prøvde å lette på stemningen når det ble tap. Det var ikke bestandig så lett. Vi hadde satt listen høyt og som nevnt så var det dette med rivaliseringen; man skulle ikke tape! Etter hvert ble det mange gode lag, sier Ali og nevner blant andre Hajduk Split som også vant en rekke turneringer innen breddekonseptet.

– Hva tror du spillerne tenkte om dette med det frihetlige rundt IFS i bredde-turneringene; at de kunne samle maratonpoeng og konkurrere på forskjellige nivåer – når de ville. At de ikke var bundet til mer enn en turnering om gangen.

– Jeg husker da maratonpoeng ble innført i indoor-turneringene. Dette ga en ny dimensjon i turneringene. Maratontabellen var en ny målestokk, og alle med et visst vinnerinstinkt vet hva tabellplassering betyr. Skryt til IFS for ideen, for nå var det et insentiv til å delta i samtlige turneringer for å samle poeng. Når det gjelder dette med konkurranse på forskjellige nivåer så tenker jeg at det kan være et toegget sverd, men så lenge du har nok deltagere så er det for så vidt

fint for lag som ønsker å bare delta. For oss var det uansett kun én ting som gjaldt, og det var å vinne hver eneste turnering. Forstå meg rett, vi koste oss og hadde det fint sammen sosialt, men å vinne var den absolutt beste følelsen. Og når alle bærebjelkene i laget var på plass var vi nærmest uslåelige. For en gjeng, får lyst til å ramse opp en del navn nå!

Mens Ali Darisiro og Co. gikk fra seier til seier i alle turneringer de deltok i, dundret musikken fra anlegget i Bergen Racketsenter. Inspirerende og episk musikk.

– Musikken skapte en enorm stemning. Jeg kan fortsatt huske enkelte av låtene som ble spilt over høyttalerne. Gåsehud!

– *Hva tenker du om elitekonseptet som kom i 2004? Hvordan var det å delta der? Burde IFS startet elitesatsingen Futsal Elite, som hadde årskontrakter, eller burde man heller fortsatt å utvikle det vanlige turneringskonseptet og opprettet en eliteklasse der?*

– Elitekonseptet virket spennende da det ble innført. Det virket som et naturlig skritt å ta i utviklingen av sporten, men for lagene som kvalifiserte seg betydde det også at den månedlige gulroten det var å vinne en turnering forsvant. Nå møtte man opp for å vinne poeng for å kvalifisere seg til nasjonalsluttspill. Noe av sjelen forsvant, og kanskje burde man tenkt i andre baner, men jeg har ikke noe svar på hvordan man eventuelt skulle handlet i den forbindelse.

Det var utrolig spennende med landslaget og en ære å bli tatt ut i den aller første troppen – og attpåtil få oppleve et VM. Først da vi endelig kom frem til Paraguay og fikk politieskorte fra flyplassen til hotellet, gikk det opp for oss hvor stort dette egentlig var. Ali Darisiro

I 2003 ble altså Ali Darisiro tatt ut på futsallandslaget. Turen gikk til Asunción i Paraguay.

– Det var utrolig spennende med landslaget og en ære å bli tatt ut i den aller første troppen – og attpåtil få oppleve et VM. Først da vi endelig kom frem til Paraguay og fikk politieskorte fra flyplassen til hotellet, gikk det opp for oss hvor stort dette egentlig var. Jeg glemmer heller aldri når det gikk opp for oss hva vi skulle være med på. Dette var ikke «innefotball» som vi var vant med i Norge. Før avreise til Paraguay trente vi i Bergen Racketsenter med en god og myk filtball. På

hotellet i Asunción fikk vi en ball som var liten med knapt noe sprett – og den var attpåtil vond å sparke. Jeg husker fortsatt øyeblikket da Eirik Hansen prøvde ballen for første gang. Han ville aller helst dra hjem. I tillegg til ny balltype var det mange nye regler å forholde seg til. Vi måtte omstille oss, husker Ali.

– Vi hadde mange gode spillere i troppen; Eirik (Hansen), Alex (Valencia), Thierry (Danon Djedje), Stian (Reinertsen), Håvard (Berger), med flere. Selv ble jeg taklet og kjørt rett til sykehus relativt tidlig i første kamp mot Argentina. Det var utrolig skuffende personlig. Da jeg traff gjengen da vi var tilbake på hotellet, sa kaptein Håvard noe som jeg vil takke ham for at han sa: «Når vi mistet deg, mistet vi motet». Håper han leser dette. Jeg vet ikke om han sa det for å løfte motet mitt, men det må være det beste man kan få høre fra en lagkamerat. Opplevelsen i Paraguay for samtlige av oss var enorm selv om det ikke gikk bra rent resultatmessig. Det var fulle stadioner med flere tusen tilskuere, stor mediadekning og vi ble behandlet som stjerner der. Minner for livet.

– *IFS yndet som du vet å fremme futsal som en lekegrind for artistene. Hva tenker du om dette perspektivet? Så du mange fotballkunstnere i Bergen Racketsenter og i mesterskapene? Vil du trekke frem spesifikke ballkunstnere i systemet?*

– Futsal krever teknikk, kreativitet og effektiv ballbehandling. Du ser lettere innendørs om en spiller har disse kvalitetene enn det du gjør i kamper utendørs, særlig på høyere nivå. Jeg kan nevne Geirmund Brendesæther som et godt eksempel på dette. Som høyreback på Brann (i utendørsfotballen) og landslaget fikk du aldri inntrykk av at han var en teknisk god spiller. Men da vi hadde gleden av å ha ham med oss i Real Ararat et par ganger, så vi at han kunne leke med ballen, for å si det sånn. I utendørsfotballen, og særlig på høyere nivå, er det ikke rom for å være kreativ og leken med ballen slik som i futsal hvor banene er mindre. Ballkunstnerne kommer mer til sin rett i futsal.

Ali Darisiro mener det bugnet over av glimrende spillere i IFS-systemet. Noen av dem var fotballkunstnere. Han trekker frem seks av disse. Han kunne nevnt mange flere.

– Tre spillere som jeg hadde gleden av å ha på Real Ararat var Eirik Hansen, Erik «Lalle» Larsen og Thierry Djedje. Disse tre var alle forskjellige spillertyper, men alle tre hadde en egen evne til å

skape mål og sjanser med blendende tekniske detaljer. Andre spillere som jeg må nevne er Stian Reinertsen, Alex Valencia og Einar Jacobsen.

Spilleren som jeg personlig mener er den ypperste i IFS sin historie (basert på hva jeg selv så, samt rapporter fra andre), Roberto Rojas fra Oslo Futsal, fikk ikke Darisiro sett så mye i aksjon.

– Men vi møtte Oslo Futsal i NM i 2003 og slo dem på straffer i sluttspillet. Rojas kunne behandle en ball og komme seg ut av trange situasjoner, ingen tvil om det.

Ali har mer å si om sin dyktigste lagkamerat.

– Eirik Hansen kommer jeg aldri til å glemme. Mannen var ikke bare utrolig kjekk og elegant, han var også magisk med ballen. Det påfallende var alltid hvor lett det så ut når han gang på gang driblet seg ut av vanskelige situasjoner. Han var avgjørende for Real Ararat sin suksess må man si. Vi to hadde en utrolig god kjemi sammen og var ustoppelige offensivt.

[Å vinne NM] var ubeskrivelig deilig og et stolt øyeblikk. Ali Darisiro

– Hvordan opplevdes det for dere å vinne NM i 2003 på hjemmebane?

– Det var ubeskrivelig deilig og et stolt øyeblikk. Det var utrolig mange gode lag og vi måtte som nevnt til straffesparkkonkurranse for å slå ut Oslo Futsal. Vi følte at vi var fortjente vinnere, og det var kanskje den siste gangen vi klarte å stable på beina et så sterkt lag. Bærebjelker i laget forsvant, og det var ikke så lett å erstatte dem.

Ali Darisiro var en av spillerne i bredde- og elitekonseptet som ble profilert på IFS sine tre websider.

– Websidene spilte en viktig rolle når det gjaldt oppdateringer fra all aktiviteten og det å skape entusiasme og profiler. Det var morsomt å lese nyhetssakene, og det ble gjort en god jobb fra IFS på det området. Mange lag etablerte egne websider og laget saker og artikler. De presenterte seg og sine spillere, og det var gjerne en del fora hvor diskusjoner foregikk om alt fra spillere til resultater – og meninger om alt mulig rart, forteller Ali.

– Var IFS sine konsepter, og da hovedsakelig breddekonseptet, noe som gjerne skulle vært plantet i flere byer enn der det havnet?

– Etter min mening var konseptet som sagt perfekt, og det slo godt an. Det ble jo også en relativ suksess i Danmark etter det jeg kan huske. I etterpåklokskapens ånd så burde man tenkt mer gjennom endringer som ble innført, og da tenker jeg på elitesatsingen. Vi som var lagledere fikk plutselig langt mer å organisere. For vår del forsvant flere spillere grunnet familie, jobb og endte studier, og vi forsøkte å organisere treninger med nye spillere for å øve nytt system og bli kjent, men det ble for vanskelig. Dette tror jeg var en stor utfordring for mange andre lag også. IFS skulle kanskje fortsatt med konseptet uten eliteserie – og utviklet det videre. Men uansett, takk til alle i IFS som gjorde alt det vi og alle andre opplevde mulig. Takk for all moroen og alle de gode minnene, avslutter den store profilen Ali Darisiro.

Thomas Hagen

Jeg synes selv det var utrolig stas å være en slags profil i futsal. Det var også svært spennende å lese om folk du kjente i systemet og spillere fra andre kanter av landet som fikk oppmerksomhet [på IFS sine websider] – spillere du kunne «bli kjent med».

Thomas Hagen

I likhet med Ali Darisiro i Bergen Indoor og Futsal Elite Bergen, var Thomas Hagen (46) en profil – i Stavanger-avdelingen i IFS-systemet. Men han var ingen «stjerne» som Darisiro. Laglederen for Fallom i Stavanger Indoor og Sandnes Futsal i Futsal Elite Stavanger var på en måte en outsider som fikk skinne en stund i IFS-«universet».

Som lagleder gjorde han en eksemplarisk jobb. Han ledet laget sitt Fallom til imponerende ni turneringsseire og 11 andreplasser i Stavanger Indoor. Det ble i tillegg 14 semifinaler og 12 kvartfinaler. Fallom tok også turen til Sørlandet og vant en turnering i Kristiansand Indoor. Mange lag i IFS-systemet reiste for å konkurrere mot lag i andre byer enn byen de normalt deltok i. Da fikk de møte mannskap som de kanskje hadde sett bli profilert på IFS sine websider.

Da Thomas Hagens lag kvalifiserte seg til Futsal Elite Stavanger var det nok mange som rangerte dem høyt i avdelingen, men til topps gikk de aldri. De kvalifiserte seg imidlertid til NM flere ganger. Der nådde de aldri helt opp.

Mens Ali Darisio var en «feinschmecker» i tospann med Eirik Hansen på Real Ararat/Bergen Futsal, var Thomas Hagen ved første øyekast kanskje en litt traust keeper på 193 centimeter. Men han var bra. Selv beskriver han seg som en reaksjonssterk og uredd målvakt med enorm vinnervilje. – Og sannsynligvis litt gal i kampmodus, sier han. – Jeg elsket å konkurrere og spille de viktige kampene.

Det var allikevel en stor overraskelse for mange da han ble tatt ut i den første landslagstroppen i futsal. Sammen med Ali Darisio fikk han billett til VM i Paraguay. Det gav ham definitivt et heftigere navn i Stavanger-avdelingen og kanskje i andre byer. Jeg tenker dette er et eksempel på at en outsider i systemet plutselig kunne havne i solskinnet. Sånt liker vi.

– Å få være med landslaget til VM i Paraguay var en opplevelse for livet. For meg var det en ære. Jeg fikk være en del av et lag med masse klasespillere. Stemningen under VM var for øvrig fantastisk. Folk så futsal på puber og restauranter, og inne i hallene var det fullt kok. Utrolig stort å være med på Norges første seier. Vi slo Canada 7-5, minnes Thomas Hagen.

Stavanger Indoor og Futsal Elite Stavanger var stedene jeg virkelig fant glede med ball igjen Personlig synes jeg det er noe magisk med turnering der alle kan delta og det er vinn eller forsvinn. Indoor-konseptet var helt perfekt. Thomas Hagen

Thomas Hagen var en interessant spiller. Han var nemlig ikke bare keeper, han dugde også fremover på banen. Som keeper hadde han et godt overblikk over det som foregikk i kamper. Som spiller borte fra målstengene hadde han en anelse om hva en fotballkunstner var for noe. IFS likte å kalle konseptene sine for teknikernes lekegrind. Thomas Hagen så mange teknikere.

– Stavanger Indoor og Futsal Elite Stavanger var stedene jeg virkelig fant glede med ball igjen, selv om jeg neppe kan kalles en ballkunstner og nok passer best i mål. I årenes løp så jeg mange spillere som hadde det lille ekstra på parketten. Landslagsspillerne Håvard Berger og Stian Reinertsen er blant de smarteste spillerne jeg har spilt på lag med, mens Ali Darisio, med sin styrke og teknikk,

og Thierry Djedje og Alex Valencia med sin teknikk og eksplosivitet, er spillere jeg vil si hadde ekstreme ferdigheter.

Fra Stavanger-avdelingen trekker han frem spillerne Andreas Nygård, Dalehaug-brødrene og Eirik Jøssang som han mener var den «mest stressende spilleren å spille mot» grunnet hans «nærteknikk, styrke og avslutningsferdigheter». Jøssang fikk landslagsbillett i 2007.

Spør du Thomas Hagen var turneringsspillet i breddekonseptet helt klart å foretrekke fremfor kampaoppsettet i Futsal Elite-konseptet.

– Personlig synes jeg det er noe magisk med turnering der alle kan delta og det er vinn eller forsvinn. Indoor-konseptet var helt perfekt. Vi samlet spillere som både var ikke-aktive fotballspillere og førstedivisjons- og eliteseriespillere i utendørsfotballen. Det ble etter hvert en enorm prestisje i Stavanger Indoor-turneringene. Veldig mange av de som brydde seg om fotball i Stavanger-området ble trukket mot indoor, uavhengig av hvilket nivå de lå på utendørs. Konseptet ble snakket om på jobb, på puben, blant venner og innad og på tvers av utendørs fotballag, forteller Hagen.

– Da IFS kom til Stavanger tror jeg mange folk – fotballspillere og tidligere fotballspillere – hadde savnet innendørsfotballopplevelser fra barndommen. Konseptet med turnering, gruppespill, korte kamper og vinn eller forsvinn i sluttspillet ble ønsket velkommen. Og musikken var viktig. Den dag i dag fremkalles minner fra turneringer og enkeltkamper når jeg hører sanger som ble spilt i den perioden. Når jeg nå mimrer kjenner jeg hvordan jeg savner turneringene, selv i min alder. Jeg føler meg heldig som fikk oppleve perioden med IFS. Jeg har hatt utallige oppturer og nedturer på parketten, sier Thomas Hagen.

Og han husker spesielt en liten historie fra Stavanger Indoors innledende periode.

– På den tiden var det enormt mange lag, og vi spilte i både to og tre forskjellige haller i løpet av en turneringshelg. I forbindelse med en turnering tok jeg toget hjem fra Kristiansand grytidlig om morgenen for å være med på sluttspill, men hele laget endte opp med å møte opp i Ynglingehallen i stedet for Dalehallen. Så da ble det ikke noe sluttspill da.

Thomas Hagen var en av mange spillere som fulgte tett alt som ble publisert på IFS sine websider.

– Jeg synes selv det var utrolig stas å være en slags profil i futsal. Det var også svært spennende å lese om folk du kjente i systemet og spillere fra andre kanter av landet som fikk oppmerksomhet – spillere du kunne «bli kjent med». Jeg syntes alltid det var spennende å lese oppdateringer omkring rundens lag, sjekke maratontabellen og lese andre sine betraktninger rundt en turnering en hadde deltatt i.

Derfor ble IFS skapt

Selv var han en lovende spiller som gikk lei den gledesløse Drillo-fotballen som dyrkes altfor dogmatisk altfor mange steder her til lands med langpasninger, gjennombruddshissighet og spillere som er best uten ball. Hartvedt ville ha en ekstra dragning, den elegante finten, og kanskje enda en dribling, selv om det ikke er effektivt. Han ville dyrke fotballkunsten. Derfor trakk han inn (Aftenposten, 2002).

Fra jeg var en liten pjokk var jeg helt oppslukt av spillet fotball. Jeg elsket det. Jeg elsket det å perfektionere ferdighetene mine sammen med venner eller alene, og drømmene var mange i hodet mitt. Det var nydelig.

Tegneseriebladet Boing var et veldig populært blad da jeg var barn. I dette bladet het en av hovedkarakterene Jimmy Grant. Han var en gutt fra England som var en svært talentfull fotballspiller, og som meg drømte han deilige drømmer. I et av bladene ser vi Jimmy spikre opp en rekke knagger bortover en vegg. På de første knaggene henger han opp medaljene han allerede har vunnet i guttefotballen. De resterende knaggene venter på Jimmys fremtidige suksess – helt frem til han blir en stjerne i proff-fotballen. For det skal han bli. Jeg husker så godt stunden da jeg leste dette. Det var så inspirerende at jeg strever med å finne ord.

Jeg spilte fotball frem til jeg var 22, men allerede som 19-åring sluttet jeg å satse på spillet. Jeg sluttet å drømme. Tre år senere vurderte jeg rett nok å avlegge noen prøvespill for noen toppklubber i Norge, men jeg gjorde ikke mye alvor av det. Jeg hadde på det tidspunktet fått andre fokus – og andre drømmer.

Som småguttesspiller spilte jeg på det som nok var et av Norges beste småguttelag; Åsane smågutter 1. Midtbanen var mitt operasjonsområde. Teknikken og pasningsfoten var hovedattributtene.

Som guttespiller spilte jeg for en mindre klubb; IL Sandviken. Jeg hadde overraskende forlatt Åsane etter å ha blitt tatt ut til Åsane gutter 1 som hovedsakelig bestod av spillere som var ett år eldre enn meg. Jeg fant ut at jeg ville trives bedre i Sandviken. Og det var i denne klubben jeg ble tatt ut til kretslag og regionslag. Jeg trente også med klubbens A-lag som 15-åring.

Da jeg som juniorspiller fikk tilbud om å returnere til Åsane junior 1, møtte jeg på treneren som etter hvert viste seg å være en førsteklasses poet med deklamering rundt edelstener og ordinære kasseområder i dagligvareforretninger som spesialitet. Han hadde ikke bruk for diamanter, fortalte han til mine lagkamerater, det fikk han ikke kjøpt varer for, derfor satte han meg på benken. Det førte bare til én ting: Jeg satte *ham* på benken. Jeg sluttet. Naturligvis.

Året etter kom det inn nye trenere i juniorenes førstelag, og jeg returnerte til troppen. Hovedtreneren gav meg en såkalt fri rolle i førsteellevren. Jeg fikk bevege meg dit jeg ville offensivt. Det satte jeg pris på, og det ble et seiersrikt år på et lag som nok var blant landets beste.

Du var en annerledes spiller og person enn oss andre på et par områder Som spiller var du en kunstner med en slepen teknikk og en lekenhet i alt du gjorde på banen. Du spilte fotball utendørs slik futsalspillere spiller fotball innendørs. Samme teknikken, samme måte å behandle ballen på. Du likte rett og slett å leke med ballen, på en effektiv måte – til dels. Ørjan Bjånesø

Som dere vet kaller jeg meg selv for en fotballkunstner uten å mukke. Det er fordi jeg var det. Og for å være ærlig holder min egen vurdering – for meg. Men en ting er helt klart i dette livet: Hvis et menneske du selv anser som den ypperste kapasitet og en begavelse på et område du selv opererer – roser dine ferdigheter – betyr det mye. Det inspirerer langt mer enn hva en trener som knapt kan sjonglere en ball 20 ganger med vristen måtte mene. Naturligvis.

En av de beste ballbehandlerne jeg noen gang har sett – tidligere Start-spiller, A-landslagsspiller og futsallandslagsspiller, Alex Marcel Lund Valencia – sier dette om undertegnede: «Men for enkelte er det bare én måte spille fotball på: Ballen skal elskes og manipuleres på alle måter med største selvfølgelighet. Frank var en slik spiller. Det var aldri aktuelt å kun prøve å vinne. Han ville vinne mens det så ut som man gav 90%, rakrygget, aldri ute av balanse og med ballen klistret til høyrefoten.»

Ungdomslandslagsspilleren Ørjan Bjånesø var en av de bedre spillerne jeg spilte sammen med på kretslag og Vest-Norge på begynnelsen av 1990-tallet. Han var angriper. I dag er han senior-visepresident i en avdeling i DNB-konsernet. Jeg henvendte meg til ham og ba ham fortelle meg hvordan han opplevde meg som spiller den gangen. Det ble en svært hyggelig samtale. Bjånesø var ikke bare en god spiller, han var – og er – også en veldig fin type.

– Du var en annerledes spiller og person enn oss andre på et par områder, sa han til meg. – Som spiller var du en kunstner med en slepen teknikk og en lekenhet i alt du gjorde på banen. Du spilte fotball utendørs slik futsalspillere spiller fotball innendørs. Samme teknikken, samme måte å behandle ballen på. Du likte rett og slett å leke med ballen, på en effektiv måte – til dels.

– Som person var du en mer tenkende type enn oss andre. Du utfordret det rådende tankesettet i fotballen («Drillo-fotballen») på den tiden mer enn det vi andre gjorde. Du var nysgjerrig på ideer, og hadde litt andre tanker enn de mer tradisjonelle tankene. Og du var mye mer romantisk i din tankegang enn oss andre. Som spiller var du kanskje av og til litt *for* romantisk i måten du utførte ting på på banen.

– Jeg skjønner godt at du, både som spiller og person, hadde en protestfølelse i deg på den tiden. Da jeg hørte at du bygget en organisasjon for innendørsfotball var jeg heller ikke overrasket. Det gav mening, slik jeg så deg både som spiller og menneske.

Det er ikke alle mennesker i denne verden som har bare positive ting å si om fotballspilleren Frank Benjamin. Jeg gjør en tidligere lagkamerat i Bergen til eksponent for enkelte folk som har en nok ikke helt uvanlig beskrivelse av meg. Mannen heter Kristian Longvastøl. I 2003 hentet han frem sleggen i en debatt som gikk over et par måneder i *Dagbladet*.

«Frank Hartvedt har et utrettelig behov for å fremme sitt synspunkt på hvordan fotball skal læres og spilles. ... Undertegnede har hatt det privilegiet det faktisk er å stifte bekjentskap med fenomenet Frank Hartvedt, både på og utenfor fotballbanen. ... [Han har startet en svertekampanje mot Egil «Drillo» Olsen og hans fotballfilosofi] i et desperat forsøk på å fremme seg selv og sin organisasjon. ... Jeg mistenker at han fremmer dette så sterkt i et forsøk på å ta igjen for en lovende fotballkarriere som tidlig ble lagt i ruiner, noe jeg vil tro er bittært å svelge. Med all respekt, Frank Hartvedt er en av de mest talentfulle ballbehandlere jeg noen gang har sett og spilt

med, men det nytter så lite når det er viktigere å knyte skolissene enn å varme opp, (og) viktigere å gå enn å løpe. ... Hans behov for å gjøre ting på siden av fellesskapet kom alltid i første rekke. Og det er selvsagt ikke forbudt. Men i fotball spiller man på lag, det er flere som deltar. ... Jeg innrømmer gjerne at jeg kan forstå Hartvedt og hans meninger om gleden ved det kunstneriske aspektet ved fotballen, men å gi Egil Olsen skylden for sin egen undergang, fordi han har hatt suksess gjennom resultater i et resultatorientert spill, er for meg ubegripelig. ... I Hartvedts drømmeverden er det å vinne underordnet, og å slå en pasning er tabu. Da gjenstår det å spille en mot en uten mål. Hvor lenge er det gøy? Hartvedt beskylder Drillo for å bare ville diskutere «kunsten» fotball innenfor sine egne rammevilkår. Slik Hartvedt uttrykker sine meninger har jeg problemer med å se særlig mye mer vilje til diskusjon andre plasser enn innenfor hans rammer. For er det noe han kan, så er det å uttrykke seg klart og bombastisk. I beste fall er det uavgjort på dette området. ... Slik Hartvedt ordlegger seg finnes det ikke rom for debatt. Paradokset er at Hartvedt fremstår akkurat slik han kritiserer Drillo for å fremstå. Navlebeskuende, sarkastisk og arrogant.»

Jeg husker Longvastøl primært som en morsom fyr. Altså vittig. Jeg husker lite av hans fotballferdigheter.

Longvastøl hadde rett. Jeg var dypt irritert over det Egil Olsen og hans likesinnede på alle nivåer gjorde med spillet jeg og Jimmy Grant hadde elsket siden vi var små guttetasser.

Men i stedet for å bli bitter, skapte jeg IFS.

Det begynte med Svein Engen

Det var første gang jeg hørte at noen ville satse på, utvikle og sette fotball innendørs i system. Jeg var imponert over ditt engasjement og hvor gjennomtenkt opplegget var. Jeg trodde helt klart på ideen. Svein Engen

Før titusener av spillere deltok i IFS-systemet i Skandinavia, møtte jeg en mann i Fyllingsdalen i Bergen. Han het Svein Engen.

IFS hadde sin spede begynnelse i Åsanehallen i Bergen i november 1998. 25 lag deltok i turneringen.

I februar 1999 økte deltagelsen betydelig. 75 lag deltok i lille Buahallen på Åstveit i Åsane. Denne gang hadde Nærmiljøprosjektet Idrett i Bergen i Bergen kommune støttet oss med midler til annonsering av konseptet i lokalpressen. Lokalavisen *Åsane Tidende* skrev for øvrig en fin og inspirerende reportasje fra turneringen. Ting så spennende ut.

Så møtte jeg Svein Engen.

Engen, den gang 49 år gammel, hadde nylig gått av som lokal sjef i IKEA-kjeden, og administrerte på det tidspunktet blant annet den velrenommerte sportsforhandleren Steve Perryman Sport i Bergen. Jeg visste ikke hvem han var da jeg møtte ham, men jeg visste veldig godt hva Steve Perryman Sport var. Min far og jeg hadde handlet Spurs-utstyr der da jeg var en liten tass. Det var et sagnomsust merkenavn i min fødeby. Jeg ville nå ha Steve Perryman Sport med som sponsor til det nye turneringskonseptet.

Men da måtte jeg få ja fra Svein Engen.

Og han tok meg med storm.

Jeg var veldig motivert da jeg satte meg ned med ham på kontoret hans. Ideen min hadde så langt vist seg å slå an, og jeg var i strålende humør og hadde klare visjoner og drømmer allerede. Jeg merket fort at jeg snakket med en likesinnet. For Svein Engen var en meget inspirert mann. Og en *inspirerende* mann. Jeg hadde ikke snakket lenge før han gjorde det klart at dette skulle Steve Perryman Sport være med på. Han begynte å tenke høyt med en gang; en varebil skulle stilles til disposisjon for turneringen med tanke på promotering i felten, Steve Perryman-merkenavnet skulle integreres i turneringens navn, varebilen skulle dekoreres med turneringsreklame, utstyr til turneringene skulle suppleres av Steve Perryman Sport, og så videre. Han «kastet seg rundt» med en gang. IFS sin aller første skikkelige samarbeidspartner var et faktum i løpet av en times tid kanskje.

Sponsoravtalen med Svein Engen varte ikke lenge. For da langtidskontrakten med storstuen Bergen Racketsenter på Bønes i Bergen ble inngått høsten 1999, gikk storbyradioen Radio 1 inn som IFS sin hovedsamarbeidspartner og erstattet Steve Perryman i turneringsnavnet.

Svein Engen er kanskje ikke det mest sentrale navnet i IFS sin historie. Men for meg var han utrolig viktig på det tidspunktet jeg møtte ham. Jeg likte ham veldig, veldig godt, og jeg elsket at han hadde slik umiddelbar tro på det jeg la frem for ham. Han hadde et godt vesen, og jeg likte at han var så «på». Og jeg registrerte at han likte at jeg var så «på».

For noen dager siden ringte jeg ham. 26 år etter. Det ble en fin liten prat. Jeg spurte ham om han ville gi en liten statement omkring hva han tenkte den gangen etter vårt lille møte. Det ville han gjerne.

– Det var første gang jeg hørte at noen ville satse på, utvikle og sette fotball innendørs i system. Jeg var imponert over ditt engasjement og hvor gjennomtenkt opplegget var. Jeg trodde helt klart på ideen, skrev han til meg.

Jo, Svein Engen er et sentralt navn i IFS sin historie.

Det begynte med Svein Engen.

Og: Det fortsatte så til de grader med Arne Melander.

Arne Melander var president i Norges Tennisforbund (NTF) på 1980-tallet. Om lag 15 år etter åpnet han storstuen sin for meg.

For et par år siden døde han 82 år gammel.

Arne var ikke som Svein Engen og lignende fargesprakende typer jeg møtte på min vei som IFS-leder. Arne var veldig rolig, litt tilbaketrukket nesten, nokså nøktern, veldig privat tenkte jeg – og da, kanskje, litt mystisk. Han var leder for Bergen Racketsenter som vi inngikk en langtidsavtale med høsten 1999 – og som huset tusenvis av spillere i IFS-systemet i en lang rekke år.

Arne Melander hadde tro på det jeg la frem for ham i 1999, og han bestemte seg for å åpne dørene sine for oss med nokså gunstige betingelser. Intense, karismatiske og særs utadvendte personer er jordens gull, men ikke alle behøver å være det for å være inspirerende. Noen ganger kan det å sitte foran et menneske som drøvtygger det du sier, og som er jordet og roligere enn en bergart, også være inspirerende – hvis du føler at personen er interessert og har lyst til å bidra med gjennomtenkte råd. I de mange samtaler jeg hadde med Arne under fire øyne opp igjennom årene, og spesielt da vi tok konseptene fra by til by, kom han med flere råd og innskytelser som jeg bet meg merke i. Han var en mann som var utrolig viktig for IFS, naturligvis, og en mann som hadde sin egen stil. Og det liker vi.

Slik organiserte IFS sin virksomhet

IFS-systemet, som ble administrert fra kontoret i Bergen, hadde tre hovedpersoner; lederen, hovedkoordinatoren og hovedkonsulenten. Utover disse var det, blant annet, en IT-ansvarlig. Hver av de syv avdelingene i IFS-systemet var ledet av en avdelingsleder.

Hovedoppgavene til lederen var fra første stund inngåelse av kontrakter med idrettshaller, utarbeidelse og utvikling av konsepter, inngåelse av samarbeid med sponsorer (herunder blant andre mediepartnere, utstyrsleverandører og partnere på promoteringsmateriell) og fortløpende kommunikasjon med disse, overoppsyn med alt som ble publisert på IFS sine websider for bredde- og elitekonseptet samt bevegelsen, utarbeidelse av blant annet sentrale artikler på alle de tre websidene (herunder meningsartikler), kommunikasjon med eksterne medier, og ledelse av nasjonale og skandinaviske mesterskap, samt innledningsvis ledelse av turneringer i nye avdelinger.

Hovedoppgavene til hovedkoordinatoren var rekruttering av regionale ledere og kampledere, samt fortløpende kommunikasjon med disse, overoppsyn med alle turneringer og serierunder, overoppsyn med promoteringen i felten i de ulike avdelingene – og landslagsuttak (i samråd med leder) og senere engasjering av landslagsansvarlig (i samråd med leder).

Hovedoppgavene til hovedkonsulenten var kommunikasjon med lagledere og spillere i IFS-systemet, utarbeidelse av turneringsoppsett i alle avdelinger, oppdateringer av maratontabeller og annen statistikk, og økonomiarbeid.

Lederne for de ulike avdelingene var ansvarlige for gjennomføringen av all aktiviteten i sin avdeling (herunder turneringsledelse i sekretariat og bidrag til rekruttering av kampledere) og promoteringen av all aktiviteten i felten regionalt (herunder distribusjon av plakatmateriell o.l.).

Jeg stirret inn i øynene til Københavns beboere. Jeg hadde en historie å fortelle.

For meg har det alltid vært klart at det er en koloss som slår heftige reklamekampanjer i ulike typer medier. Og det er de treffsikre, verdiladede og historiefortellende reportasjene eller artiklene i aviser og nettaviser (eller andre medier) med noenlunde høye lesertall. Frank Benjamin Horn Hartvedt

Da IFS i 2003 plantet breddekonseptet i Danmark, var radiokampanjer like viktige som de hadde vært i Norge og Sverige. I Norge hadde vi hatt et langt, godt og massivt samarbeid med Radio 1 opp til det tidspunktet, i Stockholm hadde vi brukt Power Hit Radio. Radiosamarbeidene hadde vært helt uvurderlige. Den skyhøye deltagelsen i turneringene hadde ikke nådd de høydene den gjorde uten radiokampanjene. Det er åpenbart.

I København brukte vi The Voice. Og påmeldingen ble igjen høy.

Men: For meg har det alltid vært klart at det er en koloss som slår heftige reklamekampanjer i ulike typer medier. Og det er de treffsikre, verdiladede og historiefortellende reportasjene eller artiklene i aviser og nettaviser (eller andre medier) med noenlunde høye lesertall.

I forbindelse med satsingen i København hadde jeg et meget inspirerende møte med en journalist i en av Danmarks største aviser. Den mannen var tent på det vi hadde kommet til byen hans med. Og han gjorde det jeg håpet han ville gjøre etter vår samtale; han laget en svær dobbeltside i avisen sin om hvordan futsal/innendørsfotball hadde fått høy oppslutning i Norge som følge av å være en innledningsvis protestaksjon mot det som foregikk i utendørsfotballen i landet.

I en debatt på dagbladet.no flere år etter den begynnende København-satsingen skrev en debattant følgende: «Det er nettopp [IFS sin] ekstreme fotballideologi og debatt som har skapt futsalbevegelsens suksess.» Jeg var langt på vei enig da jeg leste det.

Jeg husker jeg grytidlig en morgen stod i København sentrum og leste oppslaget i den danske avisen, hvor jeg stirret inn i øynene til leselystne beboere i København. Jeg visste at dette ville det bli snakket om. På grunn av vinklingen, og avisens slagkraft. Jeg visste at den ene artikkelen var like mye verdt som hauger av spots på The Voice.

For dette handler om jungeltelegrafene. Om historier som er interessante å snakke om. Mange kan bli fenget av en «catchy» radiokampanje – og våre innslag på The Voice var etter min mening absolutt det – men det er begrenset hvor mye du kan få sagt på et halvt minutt, eller et helt. En artikkel som den jeg refererer til over kan gripe mange som leser den – *and make people talk*. Og her kommer ryktene til å gå.

Når du hører The Voice-reklamen tenker du kanskje «kult, det der skal jeg være med på, her er det frihet og spilleglede og det hele». Så snakker du med kompisene dine om det, og dere melder dere på turneringen. Etter å ha lest avisartikkelen snakker du ikke bare med kompisene dine. Du snakker med din mor, din onkel, dine kollegaer, folk på treningsstudioet. Du snakker om *historien* bak det du skal være med på.

Din mor gir blaffen i futsal, men hun er nysgjerrig på det du forteller ligger bak det hele.

IFS sin historiefortelling

(D)ette liberale, liberalistiske, talent- og elitedyrkende budskapet [til IFS var] langt sjeldnere enn det er i dag, og fortjente derfor spalteplass Håkon Gundersen

Svært viktig i utbredelsen av IFS sin aktivitet var også IFS sin historiefortelling. Jeg har skrevet tidligere at den kanskje var viktigst av alt hva gjelder promotering – med tanke på den store oppslutningen i alle årene.

De første fem årene var det breddekonseptet – indoor-konseptet – som ble plantet, i de fem største norske byene, samt Stockholm og København. Hovedhistorien IFS fortalte – både på sine

egne websider og i eksterne medier gjennom større oppslag – er godt kjent nå. Den handlet om grunnen til at IFS var blitt skapt i utgangspunktet. Det var historien om en fotballkunstner som hadde opplevd at han var blitt umyndiggjort og kvistet i utendørsfotballen – og som derfor skapte et alternativ til utendørsfotballen innendørs. IFS fortalte også historier om uforpliktende fotballdeltagelse og mangfold – sport og frihet – og motstand fra den allerede etablerte organiserte idretten.

Fra 1998 til 2001 ble indoor-konseptet utviklet i Bergen. Fra 2001 til 2003 gikk veien videre til seks andre byer. Etter dette ble det også etablert elitesatsing i alle de syv IFS-avdelingene.

I Bergen fortalte de to største avismediene historiene, som i de andre byene, i flere artikler. «Opprør mot maskinfotballen» og stansing av «utviklingen som var i ferd med å gjøre fotballen til en vitenskap», var noe av det en kunne lese på trykk. «Først tar de parketten, så tar de Berlin», var en av overskriftene.

I Trondheim videreformidlet regionens storavis blant annet at «fotball er kunst» og at IFS sitt konsept handlet om «artisteriet og det sosiale». Folk var «lei av den organiserte maskinfotballen», siterte de undertegnede på.

I Stavanger ble det blant annet fortalt – i de to største avisene i byen – at «19 år gammel følte teknikeren Frank Hartvedt seg innestengt i den strengt organiserte fotballen», og at IFS ikke snakket om «rigide spillesystemer, om Drillo-fotball og spill i lengderetningen, men om fotballkos».

I Kristiansand ble det blant annet fortalt at «kameratskap og fotball» var «kjernen bak» konseptet, og at spillere hadde «forelsket seg i opplegget rundt turneringen» og at de «satset for fullt».

I Norges hovedstad ble det mange oppslag i de store riksavisene, og flere debatter omkring historiefortellingen. Her ble det skrevet om «innendørs fotballopprør» og at IFS-systemet var «et spark til Drillo-ballen». Undertegnede ble fremstilt som «innendørsfotballens sjefsideolog» og «Drillo-fotballens mest markante hater», og det ble etter hvert slått fast at det var «krig om innefotball» mellom IFS og NFF. Det ble også påpekt at IFS ble styrt av «et brødrepar med sterk tro på drømmene bak det nye sportsriket (vi hadde) klart å bygge opp».

I Stockholm og København ble IFS sin historiefortelling også sluppet til i noen grad – som vi har sett tidligere. «Det begyndte som en stilfærdig modreaktion på fodboldens udvikling i Norge – i dag er det en dundrende succes», kunne man lese i København.

Først tar de parketten, så tar de Berlin (Bergens Tidende, 2002).

Av all historiefortelling som ble gjort i avismedier og andre steder fra 1998 til 2010, troner historikeren og journalisten Håkon Gundersens fortelling om IFS og undertegnede i 2008 øverst. Artikkelen «Krigen om leken» i *Morgenbladet* var et glimrende håndverk. Og kunst, selvsagt. Da jeg mange år senere leste at Gundersen var blitt belønnet med en pris for ordkunsten sin, var jeg ikke det minste overrasket.

Så hvem henvender man seg først og fremst til når en ønsker å få en historieforteller til å gi sine synspunkter om IFS sin historiefortelling? Den beste, selvsagt.

Håkon Gundersen skrev artikkelen om IFS kort tid etter at den politiske foreningen (jf. Fripolitisk Erklæring) jeg stiftet i 2007 hadde hatt sitt utspring fra IFS. Gundersen var fascinert av dette utspringet. – Og jeg syntes dere kom godt ut i artikkelen, sier han. Selv deler han ikke mitt politiske standpunkt, selv om han «hadde sansen for mye av det (jeg) snakket om» i artikkelen. Han går ikke i det følgende mye inn på IFS sin hovedhistorie, men kommenterer generelt.

– *Hvordan ble IFS sin historiefortelling mottatt av journalister slik du opplevde det?*

– *Morgenbladet dekker knapt fotball og annen sport, men konflikten med NFF pirret journalisten i meg. Og dessuten spilte mine to sønner fotball på den tiden, på barne/ungdomsnivå, og personlig var jeg som forelder ukomfortabel med den tonen som hersket omkring lagene også på det nivået. Det var mye foreningskultur og en slags kvasi-felleskapskultur som aldri har vært min ting. Jeg syntes vel også debatten om «topping av lagene» var litt hyklersk, man gjorde det på en måte i skjul, oppfattet jeg det som. Så ble jeg også nysgjerrig på det ideologiske budskapet deres – som jeg ikke var eller er enig i – men i 2008, da jeg skrev artikkelen, var dette liberale, liberalistiske, talent- og elitedyrkende budskapet langt sjeldnere enn det er i dag, og fortjente derfor spalteplass, mente jeg, sier Håkon Gundersen.*

- Hvordan oppfattet du som journalist at vi kommuniserte våre historier?

- Du var jo en velformulert sitatmaskin, altså snakket godt for deg, klart og tydelig, og var grei og proff å ha med å gjøre både under intervju og i sitatsjekk, så vidt jeg husker det. Så syntes jeg nok også at du var en smule høyspent eller overspent når det gjaldt det politiske, og jeg lurte på om ikke bergenseren med sitt politiske prosjekt risikerte å støte folk fra seg og dermed ødelegge det han og broren hadde bygget opp innen futsal.

- En kommentator i Dagbladet sa til meg i 2003/2004 at han mente IFS hadde fått mye oppmerksomhet i mediene over hele landet sett i forhold til størrelsen på bevegelsen vår. Ja, vi hadde svært høy oppslutning, men vi var ikke blant de aller største idrettene. Hva er din kommentar til dette? Hvorfor greide vi dette?

- Dere var jo åpenbart medievennlige ved at dere så tydelig gikk i mot Goliat, altså NFF. Og dessuten oppfattet jeg det som at dere hadde vært ordentlig gode til å organisere futsal og futsalturneringer på en lite byråkratisk og effektiv måte. Antallet spillere innen IFS vitnet jo om det. Det fascinerte meg, husker jeg.

- Jeg skriver dette: «For meg har det alltid vært klart at det er en koloss som slår heftige reklamekampanjer i ulike typer medier. Og det er de treffsikre, verdiladede og historiefortellende reportasjene eller artiklene i aviser og nettaviser (eller andre medier) med noenlunde høye lesertall.» Hva mener du om dette?

- Jo da, jeg kan være enig i det. En mekanisme her er at når kommunikasjonsfolk kontakter journalister og tilbyr kilder som kan gi slike «verdiladede og historiefortellende» reportasjer, så vegrer vi journalister oss, for vi vil jo helst finne frem til slike folk selv. Det er i alle fall en måte jeg er jålete på selv, men jeg følte ikke at det stod noen krefter bak som serverte oss futsal og Hartvedt-historien.

Første kapittel i «Hartvedt-historien» kom allerede i februar 1999, fire måneder etter at IFS hadde holdt sin første turnering i Åsanehallen i Bergen. Da publiserte lokalavisen artikkelen «Lokalt initiativ med suksess» hvor hovedhistorien vi ønsket å fortelle kom noe frem. To år senere, et halvt år før IFS plantet indoor-konseptet i Trondheim og Stavanger, og utvidelsen fremdeles var i

planleggingsfasen, skrev den samme avisen dette: «Frank Hartvedt har en visjon om å skape et stabilt nasjonalt tilbud til dem som ønsker å regissere sin egen fotball.»

Kilde: Nasjonalbiblioteket

«Løkka i livet»

Folk er lei av den organiserte maskinfotballen. Fotball er kunst, og i dette konseptet er det artisteriet og det sosiale som står i sentrum. Frank Benjamin Horn Hartvedt

I begynnelsen av 2002 kjørte jeg gjennom Bergen sentrum. Telefonen ringte. Det var Radio 1-sjef i Trondheim, Roar Holte som var på tråden. Han var en meget fornøyd mann. *Adresseavisen* hadde publisert en utsøkt artikkel fra en av de første turneringene i Trondheim Indoor, fortalte han.

Noen måneder før hadde jeg vært i et inspirerende møte med Holte i Trondheim. I likhet med Radio 1 i Bergen tente han på indoor-konseptet. Nå så han at samarbeidet fungerte glimrende allerede. Deltagelsen var skyhøy, og Radio 1 skinte i den glimrende artikkelen.

Artikkelens overskrift var «Løkka i livet». Laget som ble fulgt av journalisten var Fardin, anført av Marius Eide.

«Laget har egen internettside med spillerpresentasjoner, egne drakter, og til og med sin egen kompilerte cd som skal spilles under kampene», stod det i *Adresseavisen*.

– Det er viktig å komme langt slik at vi får poeng på maratontabellen. Målsettingen er å være blant de fem beste ved utgangen av 2002, uttalte Marius Eide til *Adresseavisen* mellom slagene i turneringen. Laget hans deltok i utallige turneringer i Trondheim Indoor i flere år etter denne turneringen.

I artikkelen var det også en uttalelse fra undertegnede.

– Folk er lei av den organiserte maskinfotballen. Fotball er kunst, og i dette konseptet er det artisteriet og det sosiale som står i sentrum.

Proklamerte jeg. Visst hadde Marius og Co. opplevd «Løkka i livet».

Futsal Elite og et kjent vann

*I heftige klyv rundt vannet klekket jeg ut hele konseptet Futsal Elite på under en time.
... [Da] joggeturen var avsluttet, var praktisk talt alle hoveddetaljer rundt et nytt
konsept klare i hodet mitt. Frank Benjamin Horn Hartvedt*

Jeg kunne naturligvis fortalt mang en anekdote fra de 12 årene jeg ledet IFS; fra turneringer, fra regionssamlinger, fra mesterskap, fra landslagsreiser, fra basen i Bergen, fra promo-turer i Skandinavia, og så videre. Jeg nøyer meg med en anekdote fra et vann. Et kjent vann.

I 2003 stod IFS på høyden. Breddekonseptet – indoor-turneringene – var nå spredt til syv byer; de fem største norske byene, samt Stockholm og København. Deltagelsen var som tidligere høy i alle byene. Og satsing på det norske futsalandslaget hadde sett dagens lys med deltagelsen i VM i Paraguay.

Dette året la Frank Benjamin ut på en av sine utallige joggeturer i Bergen. Nærmere bestemt rundt Lille Lungegårdsvannet, noen steinkast fra Møhlenpris. Lite ante jeg at denne turen skulle handle om mer enn musikalske mesterverk og enkelte inspirerende tanker.

I heftige klyv rundt vannet klekket jeg ut hele konseptet Futsal Elite på under en time. IFS hadde ikke diskutert å opprette en elitesatsing ved siden av indoor-konseptet på det tidspunktet. Det er mulig det hadde vært oppe om vi skulle etablere en elitesatsing innenfor indoor-konseptet, det husker jeg ikke. Men da joggeturen var avsluttet, var praktisk talt alle hoveddetaljer rundt et nytt konsept klare i hodet mitt. Futsal Elite skulle bestå av de 10 ypperste lagene fra hver avdeling i breddekonseptet, lagene skulle kvalifisere seg via maratontabellene, det skulle innføres krav til bekledning og lagnavn, det skulle opprettes årskontrakter, turneringsformen skulle byttes ut med noe i retning et serieoppsett, landslagsspillere skulle primært tas ut fra denne elitesatsingen, en større pengepremie skulle overrekkes skandinaviske mestere, og så videre. Jeg var euforisk da jeg fortalte om joggeturen til gruppen i Bergen.

De neste årene ble Futsal Elite innført i alle de syv IFS-avdelingene. Det skapte mye entusiasme, mange fantastiske opplevelser, durabelige oppgjør, rivalisering, spennende profiler – men også konflikter.

Tidligere avdelingsleder i Oslo, Sigmund Solhjell, og markedssjef hos tidligere IFS-samarbeidspartner Umbro Norge, Geir Nordahl, mener at Futsal Elite-satsingen kanskje var feil vei å gå. Fordi den rokket litt ved IFS sin sjel; monumentene som indoor-turneringene var tuftet på. Jeg selv mener det var åpenbart rett å avvikle Futsal Elite da vi gjorde det. Og det var en naturlig tanke å opprette eliteklasse innenfor indoor-konseptet i det påfølgende.

Da jeg fortalte om joggeturen min i 2003 var ikke alle like begeistret som meg for tankene jeg la frem. Det handlet om sjelen. Jeg angret ikke på at jeg besluttet at vi skulle innføre konseptet, det skapte mye bra, men jeg skjønte jo innvendingene den gangen. For vi var jo IFS. Vi stod for noe unikt. Vi stod for en spesiell type frihet.

Norge Futsal

Det å år etter år velge ut kremen av teknikkerne ... til et artistenes flaggskip, kan dere sikkert forstå var noe jeg elsket. Frank Benjamin Horn Hartvedt

IFS sendte det norske futsalandslaget til flere internasjonale mesterskap under tiden jeg ledet bevegelsen – og da mellom 2003 og 2010. Det første mesterskapet Norge Futsal – som IFS benevnte landslaget – deltok i, var VM i Paraguay i 2003. Den gang var Eirik Hansen en av de store profilene. I 2007 var det duket for VM i Argentina. Fotballkunstneren Roberto Rojas var da i spissen. Ved siden av seg hadde han lagkamerat Rodrigo Castillo fra Oslo Futsal – et av de ypperste lagene i Futsal Elite Oslo.

Castillo var også en tekniker. Før åpningskampen mot Argentina uttalte han følgende til *Aftenposten*:

– Det er mye mer frihet i futsal. ... Det er vel teknikken min (jeg kan bidra mest med). Den er ganske grei. Og så hater jeg å tape! Jeg har aldri spilt VM på så høyt nivå før, men laget vårt ser bra ut. Jeg tror vi kan overraske.

Det å år etter år velge ut kremen av teknikerne – fotballkunstnerne – blant de tusenvis av spillerne som deltok i den lekegrinden vi hadde skapt, til et artistenes flaggskip, kan dere sikkert forstå var noe jeg elsket, ved siden av alt det andre som skjedde i IFS.

«Vil erobre fotballens hjemland»

Fotballpredikant: Frank Hartvedt i IFS skal frelse England med sin fotballidé (Bergens Tidende, 2006).

Sommeren 2006 var både breddekonseptet og elitekonseptet til IFS godt etablert i alle de syv avdelingene i Skandinavia. Den norske landslagssatsingen var på det tredje året. Snaue åtte år etter den spede oppstarten i Åsanehallen i Bergen, var skaperverket nå på sin topp.

Et godt innarbeidet IFS-system var modent for videre utbredelse. Mente jeg. Enkelte sonderinger ble gjort, og visjoner ble uttalt. Drømmen var å plante det frihetlige og uforpliktende indoor-konseptet i London og Berlin. «Bare tenk på det enorme potensialet i fotballens hjemland», var mantraet. Ja, bare tenk på det. Det kunne virkelig tatt av der – der og i Tyskland – det er jeg ikke i tvil om. Jeg snakket med en journalist om dette i byen hvor det hele startet i 1998.

«Etter å ha drevet med innendørsfotball i Skandinavia i en årrekke, er ledelsen i IFS klar til å erobre kontinentet», skrev journalisten fra *Bergens Tidende* etter vår samtale.

Jeg uttalte følgende i hans artikkel:

«Det viktigste for oss er å få med en god mediepartner for å få en skikkelig promotering. I Skandinavia har vi hatt et strålende samarbeid med flere radiokanaler, og kombinert med en sterk innsats i felten har det gitt oss god markedsføring.»

– Vi ser at de beste lagene er i ferd med å bli virkelig gode. Toppen er i ferd med å stabilisere seg på et jevnt høyt nivå. Det er høyere intensitet i kampene, og stadig flere profiler står frem, fortalte jeg.

(De) har skapt sitt eget futsalimperium IFS, ikke bare i Norge, men også i Sverige og Danmark. ... Målet er å utbre konseptet også til Tyskland og England (Verdens Gang, 2006).

Visjonen ble også omtalt i VG og *Dagbladet*.

– Hvor står dere om fem-ti år? spurte *Dagbladet*-journalisten. – Da skal vi ha gått fra å være en skandinavisk bevegelse til å bli en europeisk bevegelse, med en etablert bredde- og elitesatsing i både Tyskland og England, svarte jeg.

Jeg var utålmodig og motivert med tanke på videre utbredelse.

Jeg er personlig nysgjerrig på hvordan jeg ble oppfattet av personer i IFS og i medier den gangen – når det gjelder grad av entusiasme jeg viste omkring denne visjonen. Ingen jeg har snakket med i det siste husker noe særlig rundt dette. Jeg tenker jeg må ha vært *veldig* motivert og virkelig følt at det var en stimulerende tanke å utvide når IFS-systemet i Skandinavia var så etablert og innarbeidet som det var. Men jeg må innrømme at jeg husker lite rundt min egen sinnsstemning og de innledende planene og sonderingene selv. Og det eksisterer ingen dokumenter lenger fra den gangen. Noe av det som ble foretatt, i tillegg til sonderinger rundt blant annet radiosamarbeid, var å undersøke muligheten for et større samarbeid med England-baserte Umbro gjennom samarbeidet vi allerede hadde med Umbro Norge (Scan Trade AS) i Skandinavia.

Da jeg for litt siden spurte tidligere avdelingsleder i Oslo, Sigmund Solhjell, og Geir Nordahl hos tidligere samarbeidspartner Umbro Norge, om IFS burde gjort alvor av de innledende planene, trakk Sigmund frem hva IFS hadde betydd for *mange*, for mangfoldet – at indoor-turneringene hadde «gitt mange en mulighet til å skinne litt» – mens Geir uttalte at elitesatsingen burde kommet i skyggen av det lekne indoor-konseptet; at det var turneringskonseptet som burde vært «jobbet mer med».

England og Tyskland ble med drømmen. I årene etter sommeren 2006 ble imidlertid de grunnleggende IFS-monumentene dyrket mer; indoor-konseptet kom mest i fokus.

Hadde jeg fortsatt som IFS-leder etter 2010 er det ikke mye tvil om at jeg etter hvert hadde vendt tilbake til drømmen om fotballens hjemland.

Men jeg hadde for lengst fått andre fokus i livet.

Kilde: Nasjonalbiblioteket

«Trenersjefen hyller futsal»

Futsal er en flott aktivitet for å utvikle alle sider av fotballspillet – individuelle fotballferdigheter, relasjonelle ferdigheter, lagspill offensivt og defensivt og de fysiske ressursene. Teddy Moen

Rundt midten av 2000-tallet ble jeg kontaktet av Teddy Moen, lederen i Norsk Fotballtrenerforening (NFT) og da altså høvdingen for alle trenere i Norge, fra landslagssjefene til trenere i lavere divisjoner i Norges Fotballforbunds (NFF) seriesystem. Moen hadde sansen for synspunktene jeg forfektet omkring umyndiggjøringen av fotballkunstnerne i utendørsfotballen, og mente at lederne i den norske fotballen burde lytte til det jeg hadde å si. En stund etter at han kontaktet meg hadde jeg et møte med ham i Oslo. Teddy Moen var en meget hyggelig kar – og ekstremt engasjert rundt det han holdt på med. For ikke lenge siden døde han dessverre veldig ung.

I samtale med *Aftenposten* i 2006 hyllet han futsal og IFS sin aktivitet.

«Moen håper ... at NFF og futsalmiljøet finner hverandre for sammen å bidra til utviklingen av norsk fotball», skrev *Aftenposten*. Og Teddy Moen uttalte dette:

«Futsal er en flott aktivitet for å utvikle alle sider av fotballspillet – individuelle fotballferdigheter, relasjonelle ferdigheter, lagspill offensivt og defensivt og de fysiske ressursene.»

«Innendørsfotballens Maradona»

Innendørsfotballens Maradona ... Eirik Hansen var regnet som et supertalent i Randaberg. ... Syv år senere regnes han som landets beste innendørsspiller og er selvskreven på Norges VM-lag (Stavanger Aftenblad, 2003).

Hvis Roberto Rojas var kongen i IFS-systemet, så var Eirik Hansen i hvert fall tronarving. Hansen var en spillertype jeg personlig setter høyest. Han var høyreist, helt avslappet i all sin ballbehandling – nesten arrogant. Han var elegant, han var slepen teknisk, han var lur og han hadde det fotballtrenere ynder å kalle hovmesterblikk. Derfor ble han tatt ut i den aller første troppen til det norske futsalandslaget sammen med et par andre fotballkunstnere i IFS-systemet. Turen gikk til VM i Asunción i Paraguay. I 2003.

Noen måneder før han reiste gjorde jeg det klart i avisen *Aftenposten* hvor god denne spilleren var. Jeg kalte ham for noe så heftig som «Rogalands Maradona». Da har du hentet ros fra øverste hylle.

Aftenposten skrev blant annet følgende:

«Frank Hartvedt, lederen i Indoor Football Scandinavia, vil dyrke frem fotballens «kunstnere» og har gått hardt ut mot det norske landslagets spillestil under Egil Drillo Olsen. Eirik Hansen støtter sin ideologiske leder. ... – (F)otball er ikke bare resultater, det må handle om underholdning.»

Aftenposten kalte Hansen en «inne-stjerne» som hadde trukket innendørs etter at han ikke orket mer av utendørsfotballen hvor det «ble for kjedelig, for lite fotball, for mye to-touch og sterile øvelser».

I en avisartikkel fra Eirik Hansens hjemregion ble eleganten kort tid etter artikkelen i *Aftenposten* kalt «innendørsfotballens Maradona». *Stavanger Aftenblad* tok det lenger altså.

Avisen skrev blant annet følgende:

«Eirik Hansen var regnet som et supertalent i Randaberg. ... Syv år senere regnes han som landets beste innendørsspiller og er selvskreven på Norges VM-lag.»

I mange år lekte Eirik Hansen seg på kanskje det aller beste laget i Bergen Indoor og etter hvert Futsal Elite Bergen, Bergen Futsal (Real Ararat). Laget vant indoor-NM i 2003. Etter hvert fant jeg ut at han ikke bare var en fotballkunstner, han var også en meningsfelle. Eirik Hansen så den samme umyndiggjøringen av artistene i utendørsfotballen som jeg gjorde. Det ble tindrende klart i en lengre samtale jeg hadde med ham. Derfor nevnte jeg ham for debattredaktøren i *Dagbladet*. Ikke lenge etter det gjorde Eirik Hansen sine meninger tydelige på forsiden av avisen. I en velskrevet kronikk sommeren 2003 skrev han blant annet følgende:

«Fotball spilles og blir oppfattet i nuet. Det norske folk blir etter min mening holdt for narr når de i ettertid (av en landskamp i utendørsfotballen) blir fortalt at deres egen mavefølelse under kampen ikke stemte overens med «ekspertenenes» analyse. Hvordan kan det ha seg at en generasjon fotballtrenere og andre bedrevitere, som ofte selv benytter anledningen til å hylle tidligere barndomshelter og individualister som Kniksen, Tom Lund, Keegan o.s.v., så ukritisk fordrer en form for fotball de nevnte helter aldri kunne blomstret i ... Da kommer vi til kjernesporsmålet. Skal fotball spilles på en mest mulig kynisk måte, tilsynelatende med den hovedhensikt å sabotere mest mulig av motstandernes spill? Eller skal fotball være en lek med ball, med de overraskende og impulsive valg dette innebærer, ment å underholde de spillende selv så vel som eventuelle tilskuere? Skal en i det hele tatt ta hensyn til underholdningsverdi? Kort sagt; skal bevegelser og handlinger på banen gjenspeile en nøye kartlegging og utregning, hvor spillerne med maskinmessig lydighet kun utfører handlinger som på forhånd er blitt dem fortalt? Eller bør fotball være en uttrykksform for kreativitet, lek og underholdning, hvor det er rom for å dra en finte som kanskje ikke fører en så mye lenger frem på banen, men som utvilsomt er flott å se på, og ikke minst herlig å utføre. Jeg er overbevist om at valget for de aller fleste gir seg selv. ... Drillo har forresten uttalt at den som hevder at det viktigste ikke er å vinne, lyver. Vel, om jeg hadde kunnet vinne OL hundre ganger i curling, ville jeg likevel ikke spilt curling. Jeg spiller fotball fordi jeg elsker selve spillet, vel og merke når kreativiteten får råde. Enhver epoke har sin slutt sies det. «Drillo/Semb-fotballens» tid bør for lengst være over. La så vel voksne som unge spillere finne gleden ved ballen igjen!»

Eirik Hansen avsluttet kronikken med å glede seg over IFS og innendørsfotballens opprør.

Den beste

Jeg forteller [mine sønner] at å oppnå lidenskap er mer nødvendig for å lykkes enn lysten på penger. Alt kommer fra hjertet først, resten kommer etter det. Du må ha hundre prosent fotball i hodet og hjertet. Roberto Rojas

Det finnes en del fotballkunstnere. Blant dem er det noen få som utfører tekniske detaljer du ser ytterst sjelden. De gjør noe unikt. Med letthet. Uanstrengt.

Kongen i IFS-systemet, Roberto Rojas, var en av disse fotballkunstnerne. I dag hadde jeg en lengre samtale med ham, 23 år etter han debuterte i den første IFS-turneringen i Oslo, hvor han vant med sitt lag Latin Kings, senere Oslo Futsal. I 2004 ble han skandinavisk mester. I 2007 representerte han Norge i futsal-VM i Argentina.

– Jeg husker vårt første møte, ler Roberto varmt, hjertelig og høyt, i starten av samtalen vår. – Du ledet det skandinaviske mesterskapet i Bergen, og jeg kom opp og hilste på deg i andreetasjen i hallen før mesterskapet begynte. Du tøyset med meg og sa: «Ser du denne, Roberto? Den vet vi begge to er din. Du trenger bare å løpe litt rundt der nede.» Det var bestemannspremien du holdt opp. Og jeg vant den, ler Roberto.

23 år etter at jeg så ham for første gang i aksjon i Oslo Indoor var det helt enkelt en fryd å snakke med Roberto i dag. Og jeg tror han følte det samme. Han *var* den beste, han *var* symbolet på det IFS først og fremst handlet om.

Plutselig en dag ville ikke guttene jeg spilte med at jeg skulle være med å spille med dem lenger. De sa det var fordi de ikke kunne ta ballen fra meg. Jeg var for god, sa de.
Roberto Rojas

Roberto Rojas ble født i 1972 og vokste opp i den lille byen Quilpue i Chile, om lag 20 minutter med bil fra Valparaíso. Allerede som 9-10-åring fikk han signaler om at han skilte seg ut ferdighetsmessig fra sine barndomskamerater.

– «Alle» spilte fotball i Quilpue og mange var gode. Plutselig en dag ville ikke guttene jeg spilte med at jeg skulle være med å spille med dem lenger. De sa det var fordi de ikke kunne ta ballen fra meg. Jeg var for god, sa de. Jeg innså ikke dette selv da. At jeg var så god som de sa. Det skjønte jeg ikke før jeg var rundt 12 år, sier Roberto.

Løsningen på at han ikke fikk være med å spille med sine jevnaldrende ble at han spilte med gutter som var to og tre år eldre enn ham i stedet. Det mener han gjorde underverker med ferdighetene hans.

Og da han var 12 år fikk han plass på Everton-akademiet hvor kun de største talentene i området fikk billett. Det skjedde etter en fest i firmaet faren jobbet i.

– Min far likte ikke fotball, og han hadde aldri spilt fotball selv. Han ante ingenting om mine ferdigheter. Det var rundt 300 personer på festen og omtrent alle hadde med en sønn som spilte fotball. I løpet av festen ble det arrangert en liten fotballturnering hvor jeg deltok. Da var det flere som sa til min far: «Hvorfor har du ikke vist oss din sønn før?» Da skjønte jeg for første gang at jeg hadde noe spesielt, sier Roberto.

På Everton-akademiet ble Roberto spådd en stor fremtid, og i løpet av de neste fem årene utviklet han sine ferdigheter betydelig.

Da jeg var ganske ung, skilte min mor og min far seg. Da flyktet jeg fra det litt vonde hjemmet og dedikerte meg helt til fotball. Jeg spilte enda mer for å unngå å se det triste. Jeg fikk en lidenskap for fotball som følge av dette. Roberto Rojas

– Hvordan vil du beskrive deg selv som spiller i barneårene? spør jeg ham.

– Jeg var veldig kjapp med ballen. Jeg hadde god persepsjon under spillets gang kombinert med teknikk. Teknikken ble etter hvert en integrert del av kroppen min. Jeg spilte fotball fra tidlig morgen til ni på kvelden hver dag i årevis. Jeg så spillere med forskjellige teknikker og lærte noe av dem alle, forteller Roberto.

– Da jeg var ganske ung, skilte min mor og min far seg. Da flyktet jeg fra det litt vonde hjemme og dedikerte meg helt til fotball. Jeg spilte enda mer for å unngå å se det triste. Jeg fikk en lidenskap for fotball som følge av dette. Magien i spillet mitt oppstod blant annet som følge av at jeg ble mer opptatt av spillet etter skilsmissen.

17 år gammel flyttet stortalentet Roberto til Norge. Til Vikersund. Der spilte han for IL Moingen i seks måneder før han flyttet til Oslo. I Oslo spilte han for Andes i fem år. Så prøvespilte han for toppklubben Molde.

– De ønsket å gi meg et kontraktstilbud, men jeg savnet min far og dro til Chile en tid i stedet.

Fotballkarrieren ebbet så ut. Han sier han følte han manglet en mentor, en som kunne «pushe» ham. Det ble jobbfokus i stedet for fotballfokus.

– Hvis jeg kunne spolt tiden tilbake ville jeg valgt annerledes. Jeg burde fulgt hjertet og gjort det jeg kunne for å lykkes innen fotballen på toppnivå, sier Roberto.

Frem til han var 29 år spilte han fotball på lavere nivå. Så kom IFS til Oslo. Og i løpet av de neste årene ble han av mange sett på som Norges fremste futsalspiller. Den ypperste fotballkunstneren i IFS-systemet.

– *Mener du fotball er kunst, Roberto? Bør man ha dyp respekt for dem som klarer å bli fotballkunstnere?*

– Ja, fotball er kunst. Det er som med sangere eller tegnere. Du vet med en gang hva som er ypperlig og hva som ikke er det, og du vet hvorfor noen blir de beste. De har lidenskap. Magien kommer fra lidenskap. De har en kjærlighet til det de holder på med. Det er akkurat som en forelskelse overfor et menneske. Det er voldsomme følelser, sier Roberto.

– Den samtalen jeg har med deg nå, om at vi begge har en stor respekt for fotballkunstnere, er den samme praten jeg har med mine to sønner. Jeg forteller dem at å oppnå lidenskap er mer nødvendig for å lykkes enn lysten på penger. Alt kommer fra hjertet først, resten kommer etter det. Du må ha hundre prosent fotball i hodet og hjertet, sier Roberto som forteller at han kan bli rørt når han ser virkelig fremragende fotballkunstnere i aksjon. Han har dyp respekt for disse.

I motsetning til Egil «Drillo» Olsen.

– Drillo-fotballen var 80 prosent «robotisert», sier Roberto. – Resten stod Erik Mykland for, ler han.

– Det var samme bevegelser hele tiden. Jeg leste mye av IFS sin Drillo-kritikk i avisene, og jeg var enig i det jeg leste. Drillo ødela for en del fotballkunstnere som ble lei og frustrerte og som til slutt sluttet med fotball. Han kom og snakket et annet språk på en måte. «Robotiseringen» ødela kreativiteten. Personlig ville jeg ha tiki-taka, sier Roberto.

Fotballforbildene hans i ungdommen var Diego Armando Maradona, Zico og Roberto Baggio.

– Spillerne var bedre teknisk før. Nå er det så mye teknologi, sier Roberto som har oppkalt sin eldste sønn etter Diego.

– Hvem i IFS-systemet vil du trekke frem som de ypperste fotballkunstnerne?

– Det var gode spillere på Horten Futsal, Holmlia Futsal og Bergen Futsal. Og spillerne på vårt lag var jo også veldig gode med ballen, sier Roberto og trekker spesielt frem Rodrigo Castillo og Ivan Olivares.

Ellers hyller han Eirik Hansen og Thierry Danon Djedje.

– De to hadde alt. Du så med en gang at de var fotballkunstnere.

– Hvordan syntes du det var å bli omtalt som den aller største profilen i IFS-systemet – på IFS sine websider?

– Jeg var jo litt overrasket fordi det var så mange gode spillere. Alt jeg hadde gjort med en ball opp til jeg ble 29 år førte vel til at jeg fikk den omtalen. Det og at jeg hadde medspillere av samme type som meg, spillere som forstod meg, sier Roberto.

Samtalen med den beste er straks over. Og vi ler begge varmt og godt når vi igjen mimrer om det første møtet vårt i Bergen Racketsenter. – Det var en utrolig fin tid, sier Roberto. – Veldig enig, sier jeg og spør om han gleder seg til å lese det jeg skal skrive om ham. – Absolutt, sier han. – Det skjønner jeg godt, sier jeg. – For det blir vakkert.

IFS-ideologiens kraft

[Historiefortellingen om protesten mot Drillo-fotballen] var en god strategi og veldig viktig. Hernan Villarroel

De beste futsal-regissørene i IFS sin historie var nok spillerne på hypertekniske Oslo Futsal som var anført av majesteten Roberto Rojas. Lagets leder var entusiastiske Hernan Villarroel. I 2004 vant laget hans tidenes første skandinaviske mesterskap. Villarroel mener IFS sin historiefortelling rundt protesten mot Drillo-fotballen var avgjørende for den store oppslutningen i Oslo Indoor og i de andre byene.

– Vi følte IFS var overalt i avisene den gangen, og det var veldig mye prat om protesten mot Drillo-fotballen i miljøet. Vi leste om din personlige historie. Dere startet alt, og historiefortellingen deres var en god strategi og veldig viktig. Futsal kom plutselig i bildet i Norge. Jeg og Roberto prøvespilte for et lag på toppnivå i utendørsfotballen da vi var rundt 20 år gamle. Treneren ba oss gjøre nøyaktig som han sa og ønsket at vi ikke skulle bruke så mye teknikk og kreativitet. Det var primitivt og mekanisk – Drillo-fotball – og da tok vi begge av vesten vår og dro fra treningsfeltet, forteller Villarroel.

– I Ekeberghallen kom folk bare for å se på de beste spillerne i IFS sine turneringer. Ekstreme teknikere som Thierry (Danon Djedje) og Roberto – som Barcelonas futsalag var interessert i en stund – skapte et attraktivt scenario.

Hernan deler ikke uventet min beundring for Roberto Rojas.

– For meg vil han alltid være den beste teknikeren Norge har hatt, både utendørs og innendørs. Jeg har sett Erik Mykland i aksjon, men Roberto var på et annet nivå. Da vi prøvespilte i utendørsfotballen husker jeg spillerne sa han hadde «tyggis i føttene», forteller Hernan.

Hvor mye «impact» hadde IFS og det politiske utspringet på menneskers mentalitet?

Jeg liker å tenke at vi gjorde en del mennesker mer individualistiske i sine tanker, samt i møte med andre mennesker; at vi lærte folk om hvor stor ressurs en sterk individualist kan være for andre mennesker. Frank Benjamin Horn Hartvedt

For litt siden uttalte historikeren og journalisten Håkon Gundersen følgende: «Så ble jeg også nysgjerrig på det ideologiske budskapet deres – som jeg ikke var eller er enig i – men i 2008, da jeg skrev artikkelen, var dette liberale, liberalistiske, talent- og elitedyrkende budskapet langt sjeldnere enn det er i dag.»

Han snakket om IFS sine verdier og historiefortelling og det politiske utspringet fra IFS.

Og han har jo rett. 17 år etter at han skrev artikkelen er det åpenbart noe som rører seg i det norske samfunnet – og i Vesten for øvrig – som i noen grad nærmer seg det vi stod for – og det Maksima nå står for. Kollektivisten Esten O. Sæther i *Dagbladet* var redd for en slik utvikling for 17 år siden. Han skrev den gang følgende: «I løpet av ti år har de tatt sine høyst lokale tanker om individets nær ubegrensede rett og kollektivets forbannelse fra gutterommet på Åsane utenfor Bergen til en av Norges raskest økende idrettsbevegelser. ... (M)ed en slik innflytelse på den unge voksengenerasjonen, går det an å speile en samfunnsutvikling på parketten i fotballhallene: Du skal først se deg selv.»

Så, hvor mye «impact» hadde vi den gangen? Tusenvis av mennesker var med i IFS-systemet, og historiefortellingen vår slo an i medier og gjennom reklamekampanjer. Da IFS forkynte det «talent- og elitedyrkende budskapet» var lederen for det mest kunstneriske elitelaget i IFS-«universet» luttre øre. – Vi følte IFS var overalt i avisene den gangen, og det var veldig mye prat om protesten mot Drillo-fotballen i miljøet. Vi leste om din personlige historie. Dere startet alt, og historiefortellingen deres var en god strategi og veldig viktig, sa Hernan Villarroel for litt siden.

Da jeg snakket med ham på telefonen sa han til meg at «aviser er jo utrolig viktige».

Det er åpenbart veldig vanskelig å vite *hvor* stor innflytelse vi hadde på menneskers tankegang den gangen. Tusenvis av spillere deltok, og tusenvis av spillere hadde munn og røst. I tillegg leste hundretusener vår historiefortelling. Det svenske musikkgeniet Ola Salo synger om at han var «born to start a million fires». Budskapet hans skulle være hans «contribution to a ... resurrection». Salo brukte musikken sin som talerør, vi snakket gjennom fotballsystemet vi hadde skapt.

At vi gav en «contribution» er jo klart. Jeg liker å tenke at vi gjorde en del mennesker mer individualistiske i sine tanker, samt i møte med andre mennesker; at vi lærte folk om hvor stor ressurs en sterk individualist kan være for andre mennesker.

Stallion

Han fikk aldri noe svar. Jeg var en vulkan med utbrudd, fullstendig hengitt til det kraftige og nydelige øyeblikket. Frank Benjamin Horn Hartvedt

Da jeg skrev den lille hyllesten til majesteten Roberto Rojas, hadde jeg Thomas Bergersens «Stallion» på øret. Da kom skamrosen enda lettere enn den ville gjort ellers.

Da jeg hadde skrevet ferdig tenkte jeg på hvor sentral musikk har vært for meg i hele mitt liv. Spesielt i stunder hvor tankene har vært spekket av inspirasjon.

I 2002 var IFS klare for å introdusere indoor-konseptet i Oslo etter skyhøy deltagelse i Bergen, Trondheim, Stavanger og Kristiansand. I uken før den første turneringen i storstuen Ekeberghallen jobbet jeg hver dag fra grytidlig om morgenen til forbi midnatt. En dag eller to før avreise til Oslo fikk jeg et vanvittig utslett-utbrudd på hele overkroppen. Vi skjønte ingenting på kontoret i Nygårdsgaten i Bergen, og jeg hastet ned til legevakten. Jeg trodde jeg var blitt rammet av noe alvorlig, utslettet dekket hvert punkt på overkroppen, det var helt absurd. Legen hos legevakten gjorde sine undersøkelser og konkluderte med at jeg ikke var døende. Det var visst bare et stress-utslag, og hun hadde rett; utslettet forsvant like fort som det kom. Poenget med å fortelle dette er å vise hvor dedikert jeg var opp mot denne turneringen. Det var det viktigste skrittet til IFS opp til det punktet.

Deltagelsen i åpningsturneringen gikk gjennom taket, og påmeldingen var enda heftigere. Omtrent 300 lag meldte seg, flere måtte avvises på grunn av kapasitetsbegrensninger. Jeg ledet selv denne turneringen fra sekretariatet på plataet over de tre banene. Midt under turneringen satte vi på «Thunderstruck» med AC/DC. Jeg så utover banene. Det yret av mennesker, det yret av middelmådige spillere, det yret av driblere og teknikere. Akkompagnert av de eventyrlige kraft-tonene til det australske bandet fikk jeg en gåsehud på det helt øverste nivået, og bak meg lød det fra en av de unge dommerne vi hadde engasjert: «Frank, hvordan føles det å tenke på at alt

dette har du skapt?» Han fikk aldri noe svar. Jeg var en vulkan med utbrudd, fullstendig hengitt til det kraftige og nydelige øyeblikket.

På 2000-tallet jogget jeg mye rundt Lille Lungegårdsvannet i Bergen sentrum. Mens jeg jogget var det mye drømmer i hodet. Og jeg husker spesielt en joggetur. Inspirasjonen hadde skutt til vær den siste tiden, spesielt siden jeg hadde kommet i kontakt med et par svært spennende personer. Disse inspirerte meg kraftig. På denne joggeturen tok Ola Salo meg til høyder jeg knapt visste fantes. Fra 02:26 i låten «Calleth You, Cometh I» leverer han sitt aller ypperste, og det sier mye. Jeg spilte dette breaket om igjen og om igjen mens jeg holdt et heftig tempo som en annen trooper. Det var en fantastisk stund.

Under en forelesning i historie tidlig på 2010-tallet fikk jeg oppleve en mann foran meg som jeg ikke så komme. Han var en autoritet i historiefaget – høyreist, engasjert og potent. Og vi kunne alle glemme at dette skulle bli en time med knusktørr messing. Han hadde tatt med seg en DVD. Det var klart for filmvisning. Og det var ikke et hvilket som helst filmklipp vi skulle få overvære. Det var den mest episke antikke battle-scenen du vil se. Han introduserte klippet før han satte det på. Ingen skjønnte hva han sa, i hvert fall ikke jeg, han var dansk, men det betydde ingenting. Denne mannen var inspirert. Så startet filmvisningen, med et tilhørende torden-soundtrack. Det var en power-scene av de sjeldne. Det var elektrisk. Men det var foreleseren som tok mest av oppmerksomheten. For mens scenen ble spilt stod mannen og viftet voldsomt med armene og slynget ut uforståelige setninger som om han var en del av slaget. Vi var vitne til en historie-ekspert som levde faget sitt. Den mannen ønsket en stund at han levde i en annen tid. *No question.*

Kort tid etter jeg hadde skrevet om fotballkunstneren Roberto Rojas på mitt hjemsted, gikk jeg gjennom Åsane Senter. Med Thomas Bergersens «Stallion» på øret. Fra 03:08 bestemmer Bergersen seg for å gi flatt jern. Fra 03:30 forlater han overflaten. Det er sånn han har holdt på hele sitt liv. Og da gikk jeg ikke lenger. Da fløy jeg bortover sentergulvet forbi en skokk med åsabuere – med den ferske 5.11-skjorten min og pilotjakken. Jeg tenkte på Roberto. På hvor ufattelig inspirerende den mannen var. For meg.

Jeg trakk opp det ene ermet på pilotjakken. Jeg tror du forstår hvordan underarmen min nå så ut.

Du som har lest det jeg har skrevet ovenfor, skal vite dette: Den ene halvdelen som leser det du har lest, tenker: «Det som Frank beskriver, vil jeg også føle.» De blir inspirerte. Den andre halvdelen tenker: «Han der skal jeg jekke ned.»

It is the way of the world. Obviously.

That the powerful play goes on, and you may contribute a verse. Walt Whitman

Dere vet hva mitt vers var – og vil bli.